

ЛИСТ

Якщо зійти з пароплава і ступити на пристань, в обличчя одразу війне вітер із долини. Ти відчуєш його навіть тепер, коли надворі — сувора зима. Ось тільки заплющ очі. Вдихни пахощі сосни. І ялини. А тоді вже рушай.

Тобі треба йти дорогою прямо — проз кіоск, що вже не працює, крамничку і перукарню Тео, а далі чимчикувати вздовж річки.

Спершу буде доволі рівнинна місцевість і кілька будинків. Перед одним із крайніх стоїть екскаватор. У тому будинку мешкає Петер зі своєю мамою. Потім снігу і лісу ставати-ме дедалі більше, а будинків — дедалі менше. Дорога стане наполовину вужча і вдвічі крутіша. Можливо, ти навіть засумніваєшся, чи й справді туди йдеш — чом би й ні, якщо раніше тобі ніколи тут не доводилося бувати? Хоч сумніватися нема чого. Бо саме тоді, як тобі в душу закрадеться сумнів, ти побачиш табличку. На ній написано «Гліммердал». І тоді ти напевно знатимеш, що таки не помилився.

Перше, до чого ти домандрюєш після тієї таблички, то це до кемпінгу. А тепер послухай-но таке: нізащо у світі не додумайся заходити на територію того кемпінгу. Якщо ж усе-таки не втримаєшся, то потім не нарікай, що тебе не застерігали. Клаус Гаген, власник «Оздоровчого кемпінгу», — така лиха людина, яких іще світ не бачив. Він не має почуття гумору і не любить дітей, а надто як

вони зчиняють галас. Якщо ж діти, стріляючи з рогатки, мимохіть розбивають шибку в котромусь із будиночків його кемпінгу, то йому ті діти видаються гіршими за нечисту силу (коли вже казати правду, та дитина, що розбила одну з шибок рогаткою, теж не у великому захваті від Клауса Гагена. Бувало, вона довго лежить вечорами в ліжку й сушить собі голову: чи не розбити ще одну). Тож поведися мудро й десятою дорогою обійди «Оздоровчий кемпінг» Клауса Гагена.

А за «Оздоровчим кемпінгом» ти потрапиш у ліс, де сніг нагинатиме гілля майже до твоєї голови. Дехто називає його Казковим Лісом. Край лісу стоїть зелений будинок Саллі, та він аніскілочки не казковий. З-за квітки на підвіконні вигулькне фіолетова завивка Саллі. І Саллі тебе помітить. Можеш бути певен: Саллі все бачить. Якщо ти скрадатимешся повз той зелений будинок, мов мишка, у зимовому маскувальному костюмі й не подаватимеш ані звуку, то й тоді вона тебе побачить. Бо Саллі навіть пополудні не спить.

Але коли ти щасливо минеш будинок Саллі, то врешті-решт дістанешся до мосту через річку Гліммердал. Якщо ти перейдеш тим мостом на протилежний берег річки, то підіймешся пагорбом до садиби Гунвальда. Коли ж ти цього не зробиш, а поберешишся пагорбом ліворуч, то вийдеш на садибу, де живе Тоня та її родина. Тут, біля підніжжя гір, більше садиб немає.

І ось ти вже у Гліммердалі. Ласкаво просимо!

РОЗДІЛ 1,

у якому Тоня мало не робить сальто на лижах

Цілий лютий у всьому Гліммердалі панує глибока зимова тиша. Не клекаче річка, бо її скувала крига. Не щебечуть пташки, бо відлетіли на південь. Навіть овець не чути — їх зачинено по хлівах. Усюди тільки білий сніг, темно-зелені ялини і високі мовчазні гори.

Але в цій погідній зимі є одна чорна цята, що ось-ось здійме немало галасу. Та чорна цята стоїть біля підніжжя Зубця, лишивши за собою довгу кривулясту лижню. Цята зветься Тоня Гліммердал. Вона має тата, який господарює у Гліммердалі на своєму хуторі, й маму, яка досліджує моря та океани. А ще в Тоні — руді кучері, схожі на лев'ячу гриву. На Великдень їй буде десять років. Вона хоче святкувати їх так, щоб у горах розляглися виляски.

Власник кемпінгу Клаус Гаген — той чоловік, що не любить дітей, — загалом не мав би на що нарікати. Адже у всьому Гліммердалі була тільки одна дитина. А одну дитину навіть Клаус Гаген мав би витримати. Та ба! Кого-кого, а Тоні Гліммердал Клаус Гаген просто не терпить. У ній є щось таке, через що всі його пожилці, хоч би як надовго затримувалися в «Оздоровчому кемпінгу» Клауса Гагена, з першого погляду розуміють: у цій долині найголовніша

персона — Тоня. На щастя, маленька володарка Гліммердалу — вельми гостинна.

— На твоєму лобі, Тоню, слід було б написати: «Ласкаво просимо», — сказала якомсь тітка Ідун.

Узимку сліди від Тониних підшов і лиж петляють по всьому Гліммердалу.

— Я випускаю її вранці надвір і сподіваюся, що до вечора вона повернеться, — відповідає тато Сігурд, коли сусіди навідуються до нього й питають, де поділась його донька. Людям у Гліммердалі завжди кортить усе про всіх знати.

— Наша Тоня-гуркотоня, — кажуть на неї гліммердальці.

